

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 30 grudnia 2016 r. (koperta – k. 34) Prokurator Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia Krzyków Wschód we W. wytoczył na rzecz W. B. powództwo skierowane przeciwko (...) S.A. w W.. Powód wniósł o stwierdzenie, że umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych o nr (...) zawarta między osobą podającą się za W. B. a (...) S.A. z siedzibą w W. jest nieważna, ewentualnie o stwierdzenie nieistnienia tej umowy.

W uzasadnieniu wskazano, że Prokuratura Rejonowa dla Wrocławia Krzyków Wschód prowadziła pod sygn. 1 Ds 41/15 postępowanie karne w sprawie wyłudzenia usług telekomunikacyjnych przez osobę podającą się za W. B.. W toku śledztwa ustalono, że osoba podająca się za W. B. zawarła umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych z pozwanym, nie mając zamiaru wywiązania się z warunków umowy i wyłudziła kwotę 962,91 zł. Ustalono, że W. B. utraciła dowód osobisty w 2011 r. i dopiero po pewnym czasie zgłosiła zaginięcie dokumentów. W 2014 r. W. B. otrzymała pismo od podmiotu, który nabył od pozwanego wierzytelność dotyczącą zadłużenia z tytułu niespłaconej umowy. W toku postępowania przygotowawczego biegły z zakresu badań pisma ręcznego kategorycznie oświadczył, że podpisy pod umową oraz w załącznikach do umowy nie zostały nakreślone przez W. B..

(pozew – k. 2-3)

W. B. została zawiadomiona o wytoczonym powództwie; nie wstąpiła do udziału w sprawie w charakterze powoda.

W odpowiedzi na pozew (...) S.A. w W. wskazała, że uznaje powództwo w całości w zakresie unieważnienia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) zawartej pomiędzy W. B. a pozwaną. Pozwana wskazała, że wnosi o nieobciążanie jej obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz strony przeciwnej, stosownie do art. 106 k.p.c

(odpowiedź na pozew – k. 52-53)

Do momentu zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Osobą podającą się za W. B. zawarła z (...) S.A. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych o nr (...) nie mając zamiaru wywiązania się z warunków umowy; osoba podająca się za W. B. nie spłaciła zadłużenia związanego z wykonywaniem w/w umowy – kwoty 962, 91 zł.

W. B. nie złożyła swojego podpisu ani pod w/w umową o świadczenie usług telekomunikacyjnych, ani pod protokołami odbiorczymi sporządzonymi w związku z wykonywaniem w/w umowy. Uczyniła to inna osoba, której tożsamość jest nieznaną.

(okoliczności bezsporne; opinia biegłego k. 4-24)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie twierdzeń przyznanych wprost i niezaprzeczonych przez strony, na podstawie art. 229 k.p.c. i 230 k.p.c.

Ponadto podstawę ustaleń stanowiły przywołane dokumenty, których prawdziwości żadna ze stron nie kwestionowała, a także Sąd nie znalazł podstaw do podważenia autentyczności tych dokumentów z urzędu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż pozwany uznał powództwo w odpowiedzi na pozew.

Zgodnie z art. 214 § 2 k.p.c., sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Uznanie powództwa to czynność procesowa

rezygnacji pozwanego z obrony, czyli akt jego dyspozycyjności, w którym nie tylko uznaje samo żądanie powoda, ale i to, że uzasadniają go przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne i godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego to żądanie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 29 stycznia 2016 r., VI ACa 1946/14, LEX nr 2000407).

W ocenie Sądu brak podstaw, aby uznać, iż w okolicznościach niniejszej sprawy uznanie powództwa było sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa – z dokumentów dołączonych do pozwu wynika bowiem, iż to nie W. B., lecz inna, nieznana osoba zawarła z pozwanym przedmiotową umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. W konsekwencji należy stwierdzić, że powyższa czynność prawna (umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych) została zawarta przez osobę „podszywającą się” pod W. B. w celu wyrządzenia szkody majątkowej W. B. i/lub pozwanej. Oznacza to, że nieznana osoba podająca się za W. B. działała w sposób sprzeczny z prawem, a w konsekwencji umowa zawarta z jej udziałem była nieważna ab initio (art. 58 k.c.) – dlatego należało orzec, jak w pkt 1 wyroku.

Sąd nie obciążył pozwanego kosztami procesu, gdyż pozwany uznał żądanie pozwu przy pierwszej czynności procesowej; brak też podstaw, aby stwierdzić, że pozwany dał powód do wytoczenia powództwa.

Z/ Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego.